

[Arne Christiansen.]

der hedder Mellempolkeligt Samvirke, som oven i købet optræder øverst på listen over rådgivere. Mellempolkeligt Samvirke modtager, som man vil kunne se af finansloven, ikke ubetydelige midler af den danske stat, de optræder samtidig som medarrangør af solidaritetsmøder sammen med en række ekstremistiske organisationer her i landet, og de optræder altså også som rådgivere for regeringen. Jeg håber, at disse oplysninger giver ministeren anledning til ekstra overvejelse med hensyn til at ophæve dette udvalg. Hvad angår bistanden til Mellempolkeligt Samvirke og dets rolle, forbeholder jeg mig ret til at komme tilbage til det i udenrigsudvalget.

Formanden:

Vi går derefter til anden omgang, hvor taletiden for ordførerne er indtil 10 minutter. For andre medlemmer indtil 5 minutter.

Kjeld Olesen (S):

Under hr. Guldbergs indlæg lagde jeg især mærke til en speciel passage. Hr. Guldberg sagde nogenlunde således, at det danske socialdemokrati som regeringsparti i visse tilfælde må vælge dansk udenrigspolitik fremfor socialdemokratisk udenrigspolitik. Senere lød det, at nok kan man have en holdning, men det må gøres på en sådan måde, at vi ikke kommer til at kritisere eller svække vore allierede i håb om at blive bedre venner med deres og vore fælles modstandere. Jeg tror, det er korrekt gengivet, i hvert fald forståelsen.

Det vil jeg godt gøre en lille bemærkning til, fordi det her citerede i allerhøjeste grad overrasker mig. Det lyder, som om der har været situationer, hvor det har været socialdemokratisk politik, man har ført, når man har siddet i regering, og ikke en politik, der har haft et flertal i dette folketing. Derfor synes jeg, at hr. Guldberg skylder os at fortælle eksempler på det, hr. Guldberg her er inde på.

Vi har, når det drejer sig om Vietnam, haft flertal i dette folketing for at kritisere, hvad der foregik i Vietnam. Det var USA, der var indblandet. Det var en kritik imod en af vore allierede. Under tidligere regeringer, f. eks. fra VKR-regeringen, hvor udenrigsministeren dengang hed Poul Hartling, erindrer jeg, at udenrigsministeren på et flertals vegne i dette folketing kritiserede, hvad der var sket i Grækenland, og hvor vi ved der var visse sikkerheds-

politiske interesser for den allierede, der hed USA. Skiftende regeringer har kritiseret forholdene i Portugal før ændringen dernede, noget, som vore allierede ikke altid har været interesseret i.

Derfor forbavser dette mig. Jeg forstår ganske simpelt ikke disse udtalelser, men jeg vil da godt give et svar på det, der var det egentlige for hr. Guldberg, og sige, at noget væsentligt i det, som man kan kalde for en socialdemokratisk udenrigspolitik, er solidaritet med undertrykte befolkninger i denne verden, uafhængigt af hvor de findes, men først og fremmest de steder, hvor de ikke har mulighed for at arbejde sig hen til acceptable sociale og politiske forhold ved hjælp af stemmesedlen, og vi vil fortsat i vor udenrigspolitik vise en solidaritet, og vi vil fortsat søge de midler, der er nødvendige for, at det kan give sig kontant udtryk. Men tilbage er naturligvis, at forudsætningen for, at det kan lade sig gøre, er, at der er et flertal bag en sådan linje.

Så lagde jeg mærke til, at hr. Stinus havde en hel del FN-bemærkninger. Nu er det jo ikke nogen hemmelighed, at hr. Stinus vel nok er det af medlemmerne i dette ting, som har den største erfaring i FN-delegationen og derfor er meget stærkt optaget af det. Men jeg synes nu, at hr. Stinus skød meget over målet. Jeg er ikke enig i den tanke, som Per Bendix har rejst om, at der ikke skal være parlamentarikere. Men hvis vi tager det, at parlamentarikere kommer ud, kunne vi måske ved lejlighed diskutere, om ikke det var en idé, at vi i højere udstrækning – jeg tænker ikke specielt på FN, men også andre forsamlinger – herinde fik lejlighed til at se, hvad det er, der foregår uden for grænserne. Det sætter mange gange problemerne herhjemme i en anden proportion.

Hr. Arnfast nævnte et eksempel på proceduren for en bestemt sag. Jeg vil godt tage den op som et svar på den påstand, hr. Stinus kommer med, nemlig at man, efter at vi er gået ind i EF-samarbejdet, kun kan tage tingene til efterretning. Den pågældende resolution havde ikke mindre end 4 behandlinger i missionen, hvor ambassadøren efter at have været hos de ni og også til møde blandt de nordiske lande kom tilbage og refererede, hvad der var sket, og altså først på det fjerde møde faldt den endelige afgørelse.

Jeg må også tilbagevise påstanden om, at det er gået ud over det nordiske; en kort statistik vil være svar nok. Tager vi den oversigt, der er